

Sygn. akt II Cz 2313/16

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lutego 2017 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Iwona Siuta

Sędziowie: SO Wiesława Buczek – Markowska (spr.)

SO Tomasz Sobieraj

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w dniu 20 lutego 2017 roku w S.

sprawy z wniosku dłużnika (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W.

o podjęcie przez sąd czynności nadzorczych z urzędu nad komornikiem w trybie art. 759 § 2 k.p.c. i w przedmiocie wniosku dłużnika w trybie art. 49 ust. 7 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji o obniżenie opłaty egzekucyjnej ustalonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie R. W. postanowieniem z dnia 8 kwietnia 2015 r. w sprawie egzekucyjnej o sygn. akt Km 216/15

przy udziale wierzyciela (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R.

na skutek zażalenia dłużnika

na postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 18 października 2016 r., sygn. akt IX Co 2058/16

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie w całości i przekazać sprawę Sądowi Rejonowemu Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie do ponownego rozpoznania, pozostawiając jednocześnie temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego.

SSO Wiesława Buczek - Markowska SSO Iwona Siuta SSO Tomasz Sobieraj

Sygn. akt II Cz 2313/16

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 18 października 2016 r. Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie, w sprawie o sygn. akt IX Co 2058/16: stwierdził brak podstaw do wydania poleceń w trybie art. 759 § 2 k.p.c. Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie R. W. w sprawie Km 216/15 w zakresie ustalenia opłaty egzekucyjnej w kwocie 99.249,90 zł (pkt I) oraz jednocześnie oddalił skargę - wnioszek o obniżenie opłaty egzekucyjnej (pkt II).

W uzasadnieniu rozstrzygnięcia zawartego w punkcie II. sentencji postanowienia Sąd I instancji przytoczył treść art. 49 ust. 7 i 10 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji i wskazał, iż katalog przewidujący zmniejszoną opłatę egzekucyjną jest katalogiem zamkniętym i stanowi wyjątek, zatem jako taki nie

może być interpretowany szeroko. Nadto zauważył, że opłaty egzekucyjne nie stanowią dochodu komornika, ale służą utrzymaniu całego systemu egzekucji sądowej. W ocenie Sądu Rejonowego analiza akt sprawy egzekucyjnej Km 216/15 prowadzi do przekonania, że w przedmiotowej sprawie powyższy przepis nie mógł znaleźć zastosowania. Sąd ten nie podzielił twierdzeń dłużnika, iż możliwym jest obniżenie opłaty egzekucyjnej z uwagi na nakład pracy komornika. Zwrócił uwagę, że czynności organu egzekucyjnego ze względu na treść złożonego wniosku egzekucyjnego ograniczyły się - co prawda - do czynności wszczęcia postępowania egzekucyjnego i dokonania zajęcia wierzytelności z rachunku bankowego, lecz skutkowały ściąganiem należności (poprzez wpłatę dłużnika) podług załączonej do akt karty rozliczeniowej. Sąd wziął pod rozwagę, iż nakład pracy komornika nie mógł zostać określony na poziomie wskazywanym przez dłużnika, gdyż uniemożliwiłoby to funkcjonowanie kancelarii komorniczej w zakresie pokrywania kosztów działalności tejże kancelarii.

Mając na uwadze powyższe Sąd Rejonowy orzekł jak na wstępie.

Zażalenie na powyższe postanowienie wywiódł dłużnik, domagając się jego uchylecia w całości i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie

zmiany pkt II. poprzez obniżenie opłaty egzekucyjnej do kwoty 3.308,33 zł, nadto zasądzenia na rzecz dłużnika kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Zaskarżonemu rozstrzygnięciu żalący zarzucił:

a) nierozpoznanie przez Sąd I instancji istoty sprawy, którą była ocena zasadności i prawidłowości ustalenia przez Komornika Sądowego opłaty egzekucyjnej na podstawie art. 49 ust. 1 zd. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji w wysokości 99.249,90 zł;

b) naruszenie art. 357 § 2 zd, 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez niesporządzenie uzasadnienia w zakresie pkt I postanowienia, podczas gdy na postanowienie stwierdzające brak podstaw do wydania poleceń w trybie art. 759 § 2 k.p.c. jako postanowienie kończące postępowanie w sprawie, zażalenie przysługuje na podstawie art. 394 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., a w związku z tym postanowienie to należy doręczyć stronie wraz z uzasadnieniem;

c) naruszenie art. 759 § 2 k.p.c. w zw. z art. 3 ust. 1 u.k.s.e. poprzez stwierdzenie braku podstaw do wydania zarządzenia zmierzającego do zapewnienia należytego wykonania egzekucji zgodnie z wnioskiem dłużnika, podczas gdy istniały przesłanki do wydania ww. zarządzenia, mianowicie w toku prowadzonej egzekucji komorniczej, Komornik ustalił wysokość opłaty egzekucyjnej na podstawie art. 49 ust. 1 zd. 1 u.k.s.e. w wysokości 99.249,90 zł, podczas gdy ustalenie opłaty egzekucyjnej powinno nastąpić na podstawie art. 49 ust. 2 zd. 2 u.k.s.e., w związku z czym Komornik dopuścił się naruszenia prawa, co powinien był dostrzec Sąd I instancji poprzez nakazanie Komornikowi ustalenia opłaty egzekucyjnej na podstawie art. 49 ust. 2 zd. 2 u.k.s.e.;

d) naruszenie art. 49 ust. 7 u.k.s.e. poprzez nie obniżenie opłaty egzekucyjnej, pomimo że czas trwania egzekucji, nakład pracy Komornika, charakter podjętych przez niego czynności oraz ich skuteczność nie uzasadniają ustalenia opłaty egzekucyjnej w kwocie blisko 100.000 zł, tj. w maksymalnej wysokości dopuszczalnej przepisami prawa.

W uzasadnieniu zażalenia skarżący podniósł, iż we wniosku zwrócił Sądowi I instancji uwagę na niewłaściwe ustalenie przez komornika wysokości opłaty egzekucyjnej i wniósł o podjęcie czynności nadzoru judykacyjnego. Jego zdaniem wydając skarżone postanowienie Sąd I instancji nie rozpoznał istoty sprawy, bowiem wpierrw powinien ustalić, czy opłata egzekucyjna została przez Komornika ustalona w sposób właściwy, a dopiero po ustaleniu, że w tym zakresie Komornik nie dopuścił się naruszenia przepisów, mógł przejść do oceny czy istnieją przesłanki do jej obniżenia na mocy art. 49 ust. 7 u.k.s.e. Tymczasem Sąd zaniechał ustalenia czy ww. opłata została prawidłowo ustalona, a skupił się wyłącznie na zasadności żądania jej obniżenia.

Zdaniem żalącego opłata egzekucyjna wynikająca z postanowienia Komornika z dnia 8 kwietnia 2015 r. została ustalona nieprawidłowo, ponieważ podstawę jej wyliczenia stanowił art. 49 ust. 1 zd. 1 u.k.s.e., podczas gdy powinien

mieć zastosowanie art. 49 ust. 2 zd. 2 u.k.s.e. Wobec umorzenia postępowania na skutek wniosku wierzyciela, zgłoszonego przed zawiadomieniem dłużnika o wszczęciu egzekucji, do obliczenia opłaty egzekucyjnej stosuje się właśnie art. 49 ust. 2 zd. 2 u.k.s.e. Dalej zauważył, że w świetle art. 49 ust. 2 zd. 2 u.k.s.e., w razie umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela zgłoszony przed doręczeniem dłużnikowi zawiadomienia o wszczęciu egzekucji, komornik pobiera od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 1/20 przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego. W przedmiotowej sprawie, z uwagi na złożenie przez wierzyciela wniosku o umorzenie postępowania egzekucyjnego w dniu 1 kwietnia 2015 roku oraz doręczenie postanowienia o wszczęciu egzekucji w dniu 2 kwietnia 2015 r., Komornik powinien ustalić wysokość opłaty egzekucyjnej na mocy art. 49 ust. 2 zd. 2 u.k.s.e. W dniu podejmowania czynności egzekucyjnych przez Komornika przeciętne wynagrodzenie miesięczne wynosiło 3.308,33 zł, a zatem maksymalna opłata powinna wynieść 165,42 zł.

Dalej skarżący zarzucił, że Sąd Rejonowy zaniechał uzasadnienia pkt I postanowienia, czym naruszył art. 357 § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez brak sporządzenia uzasadnienia, w sytuacji, gdy od tego rozstrzygnięcia zażalenie przysługuje. Zaznaczył, że o tym, czy na postanowienie sądu wydane na podstawie art. 759 § 2 k.p.c. przysługuje zażalenie, decyduje treść tego postanowienia. Jeżeli w postanowieniu tym sąd odmówił wydania wskazanego polecenia, to zażalenie przysługuje, jeśli postanowienie kończy postępowanie egzekucyjne w sprawie egzekucyjnej oraz na zasadach uregulowanych w art. 767 k.p.c., gdy jest tożsame z przedmiotem rozstrzygnięcia postanowień, na które na podstawie przepisów postępowania egzekucyjnego przysługuje zażalenie. Niewątpliwie zażalenie przysługuje na postanowienie określające wysokość opłaty egzekucyjnej, ponadto pkt I. postanowienia jest postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie, zatem na rozstrzygnięcie to zażalenie przysługuje.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 759 § 2 k.p.c. skarżący podniósł, że Sąd - pomimo uzyskania informacji o niewłaściwym określeniu przez Komornika wysokości opłaty egzekucyjnej i naruszeniu przezeń przepisów u.k.s.e. - nie wydał stosownego postanowienia i nie zobowiązał Komornika do zmiany postanowienia z dnia 8 kwietnia 2015 r. Tymczasem przyjmuje się, że w ramach nadzoru sądu nad komornikiem prawomocne postanowienia komornika ustalające wysokość opłaty egzekucyjnej mogą być uchylane.

Finalnie odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 49 ust. 7 u.k.s.e. dłużnik podniósł, iż nie bez znaczenia wydaje się argument o znikomym nakładzie pracy Komornika, która nie doprowadziła do spełnienia świadczenia, nadto nie uzasadnia pobrania opłaty egzekucyjnej w wysokości prawie 100.000 zł. Zauważył, że komornik prowadził postępowanie przez 9 dni kalendarzowych (7 dni roboczych), a jego działania sprowadzały się do zajęcia rachunku bankowego dłużnika, podczas gdy świadczenie zostało już przez dłużnika spełnione, o czym Komornik wiedział od wierzyciela jak i od dłużnika. Podkreślił, że żadna z czynności dokonanych przez Komornika nie doprowadziła do spłaty zobowiązania. W ocenie dłużnika opłata egzekucyjna powinna zostać obniżona do wysokości odzwierciedlającej poniesiony przez Komornika nakład pracy, tj. w wysokości równej kwocie 3.308,33 zł będącej równoważnością przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w okresie, w którym zostało wydane postanowienie Komornika ustalające wysokość opłaty. Jednocześnie wskazał, że opłata ta winna zostać obniżona do kwoty wyliczonej na podstawie art. 49 ust. 1 zd. 2 u.k.s.e., tj. w wysokości należnej w przypadku egzekucji z rachunku bankowego. W ocenie skarżącego niedopuszczalna jest sytuacja, w której Sąd akceptuje pobranie od Banku opłaty egzekucyjnej w nadmiernej wysokości, a uzasadnia to sytuacją ekonomiczną Banku, który niejako w interesie dobra ogólnego i konieczności pokrycia kosztów funkcjonowania kancelarii komorniczej powinien uiścić taką opłatę.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie dłużnika okazało się o tyle zasadne, iż skutkowało uchyleniem zaskarżonego postanowienia w całości.

Godzi się zauważyć, iż ustawodawca na kanwie art. 759 § 2 k.p.c. przewidział, iż sąd może z urzędu wydawać komornikowi zarządzenia zmierzające do zapewnienia należytego wykonania egzekucji oraz usuwać spostrzeżone uchybienia. Komentowany przepis reguluje uprawnienie sądu z zakresu nadzoru sprawowanego nad komornikiem jako organem egzekucyjnym, który sąd sprawuje z urzędu w celu usuwania uchybień komornika, przez które należy rozumieć podejmowanie czynności sprzecznie z przepisami postępowania egzekucyjnego regulującymi postępowanie

komornika w ogólności, jak również regulującymi prowadzenie egzekucji z określonego składnika majątku dłużnika czy też egzekucji świadczeń niepieniężnych. W literaturze zaznacza się, że uprawnienia nadzorcze sądu z art. 759 § 2 k.p.c. przysługują w postępowaniu ze skargi na czynności komornika oraz poza tym wówczas, gdy jest to pożądane w interesie społecznym, z tymże sprawując nadzór sąd nie może naruszać prawomocnych czynności komornika (por. E. Wengerek, *Postępowanie zabezpieczające i egzekucyjne...*, 2009, s. 118; H. Pietrkowski (w:) *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz*, t. 4, red. T. Ereciński, Warszawa 2009, s. 22; Z. Szczurek (red.), *Kodeks postępowania cywilnego. Postępowanie zabezpieczające i egzekucyjne. Komentarz*, wyd. III, Currenda 2005). Przy czym w orzecznictwie przyjęto, że sąd może na podstawie art. 759 § 2 k.p.c. z urzędu zmienić nawet prawomocne postanowienie komornika, którym wadliwie ustalono wysokość opłaty egzekucyjnej (por. uchwała SN z dnia 19 kwietnia 2007 r., III CZP 16/07, LEX nr 276924).

Odnosząc powyższe rozważania do okoliczności niniejszej sprawy Sąd Okręgowy - nie podzielając stanowiska Sądu I instancji - uznał, iż w rozpatrywanej sprawie zaistniały podstawy do podjęcia czynności nadzorczych w trybie art. 759 § 2 k.p.c. skutkujących koniecznością zmiany prawomocnego postanowienia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie R. W. z dnia 8 kwietnia 2015 r., w zakresie, w jakim w sposób wadliwy została przez komornika prowadzącego to postępowanie egzekucyjne ustalona należna opłata egzekucyjna w sprawie Km 216/15.

Godzi się bowiem zauważyć, a co wynika z lektury akt egzekucyjnym Km 216/15, iż w dniu 30 marca 2015 r. do kancelarii Komornika Sądowego wpłynął wniosek wierzyciela (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. o wszczęcie egzekucji przeciwko dłużnikowi (...) S.A. z siedzibą w W. na podstawie tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Polubownego przy (...) Banków (...) z dnia 07 listopada 2013 r., SP-M-2/B/12, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności w dniu 19 lutego 2014 r. Pismem z dnia 30 marca 2015 r., doręczonym w dniu 02 kwietnia 2015 r., Komornik Sądowy zawiadomił dłużnika o wszczęciu egzekucji (vide k. 12 akt Km 216/15). Pismem z dnia 31 marca 2015 r., które wpłynęło do kancelarii komornika w dniu 02 kwietnia 2015 r., dłużnik zawiadomił organ egzekucyjny o dobrowolnej spłacie całej egzekwowanej w tym postępowaniu egzekucyjnym należności (vide k. 19 akt Km 216/15), a do pisma, które wpłynęło do kancelarii komorniczej w dniu 03 kwietnia 2015 r., załączył zaświadczenie wpłaty należności na rzecz wierzyciela w dniu 31 marca 2015 r. (vide zaświadczenie na k. 57 akt egzekucyjnych). Co niezwykle istotne, pismem z dnia 01 kwietnia 2015 r., które wpłynęło do kancelarii komornika w dniu 3 kwietnia, 2015 r., wierzyciel wskazując na okoliczność całkowitej spłaty zadłużenia przez dłużnika, wniósł o umorzenie postępowania egzekucyjnego (vide pismo na k. 65).

Należy podkreślić, iż wierzyciel jest dysponentem postępowania egzekucyjnego i jeżeli złożył on w trybie art. 825 pkt 1 k.p.c. wniosek o umorzenie postępowania egzekucyjnego, to takim żądaniem komornik sądowy w niniejszej sprawie był związany. W konsekwencji organ egzekucyjny winien był stosownie do wniosku wierzyciela umorzyć postępowanie w sprawie, gdy tymczasem - co wynika z treści postanowienia z dnia 08 kwietnia 2015 r. - Komornik Sądowy zamiast umorzyć postępowanie w sprawie, zakończył je wskazując na okoliczność wyegzekwowania całej należności. Takie działanie było jednak nieprawidłowe, albowiem to nie działania komornika doprowadziły do wyegzekwowania należności na rzecz wierzyciela, lecz to sam dłużnik dobrowolnie dokonał wpłaty należności na rzecz wierzyciela, co jak już wyżej wskazano, skutkowało podjęciem przez wierzyciela prawidłowej czynności w postaci złożenia wniosku o umorzenie postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 216/15.

Okoliczność ta jest o tyle istotna, iż komornik wobec przyjęcia, że doszło do zakończenia postępowania egzekucyjnego na skutek wyegzekwowania całej należności, należną mu opłatę stosunkową wadliwie ustalił na podstawie art. 49 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (dalej: u.k.s.e.), w myśl którego, w sprawach o egzekucję świadczeń pieniężnych komornik pobiera od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 15% wartości wyegzekwowanego świadczenia, jednak nie niższej niż 1/10 i nie wyższej niż trzydziestokrotna wysokość przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego.

Z jednoznacznego brzmienia cytowanego przepisu wynika, że określone w nim zasady pobierania opłaty stosunkowej i określenia jej wysokości odnoszą się wyłącznie do świadczenia wyegzekwowanego, a za takowe uznać można

jedynie świadczenie uzyskane w wyniku realnych działań komornika będących rezultatem efektywnej egzekucji (por. m.in. uzasadnienia uchwał SN z dnia 16 grudnia 2005 r., III CZP 115/05, OSNC 2006, nr 12, poz. 196; z dnia 16 października 2008 r., III CZP 90/08, OSNC 2009, nr 9, poz. 123). Jak słusznie zostało to wskazane przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 12 lutego 2009 r. (III CZP 142/08, OSNC 2009, nr 12, poz. 163), „spełnienie świadczenia przez dłużnika bezpośrednio wierzycielowi w toku wszczętego wcześniej postępowania egzekucyjnego oznacza, iż to nie działanie komornika doprowadziło do zaspokojenia wierzyciela, ponieważ stan taki został osiągnięty na skutek pozaegzekucyjnej czynności samego dłużnika. Stan zawisłości postępowania egzekucyjnego nie pozbawia bowiem dłużnika możliwości dokonywania czynności wywołujących skutki materialnoprawne, mających wpływ na bieg tego postępowania w wyniku wniosków wierzyciela”.

Podzielić jednocześnie należało stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 29 października 2009 r. (III CZP 82/09, OSNC 2010, nr 5, poz. 67), iż w przypadku spełnienia świadczenia przez dłużnika w toku postępowania egzekucyjnego bezpośrednio do rąk wierzyciela, postępowanie to winno zostać umorzone na wniosek wierzyciela. Komornik jest co prawda w tej sytuacji nadal uprawniony do pobrania opłaty stosunkowej od uiszczony kwoty, jednakże nie na podstawie art. 49 ust. 1 u.k.s.e., lecz wedle norm zawartej w art. 49 ust. 2 u.k.s.e., w myśl którego, w sprawach o egzekucję świadczeń pieniężnych w przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela oraz na podstawie art. 823 Kodeksu postępowania cywilnego komornik pobiera od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 5% wartości świadczenia pozostałego do wyegzekwowania, jednak nie niższej niż 1/20 i nie wyższej niż dziesięciokrotna wysokość przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego. Jednakże w razie umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela zgłoszony przed doręczeniem dłużnikowi zawiadomienia o wszczęciu egzekucji, komornik pobiera od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 1/20 przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego.

Uwzględniając powyższe rozważania Sąd Odwoławczy doszedł do przekonania, iż brak było jakichkolwiek podstaw do ustalenia przez Komornika Sądowego opłaty stosunkowej w sprawie Km 216/15 na podstawie art. 49 ust. 1 u.k.s.e. Skoro bowiem ze zgodnych twierdzeń dłużnika i wierzyciela wynika, że należność wynikająca z tytułu wykonawczego będącego podstawą egzekucji wszczętej w sprawie Km 216/15 została uiszczona w toku postępowania egzekucyjnego przez dłużnika bezpośrednio do rąk wierzyciela, to w zakresie tej należności doszło do zaspokojenia roszczenia wierzyciela na skutek pozaegzekucyjnej aktywności dłużnika. Tym samym nie może być mowy o „świadczeniu wyegzekwowanym” w rozumieniu art. 49 ust. 1 u.k.s.e., w konsekwencji czego komornik nie był uprawniony do naliczenia opłaty stosunkowej na poziomie 15 %, albowiem mógłby to uczynić jedynie w przypadku, gdyby świadczenie to zostało wyegzekwowane w wyniku jego starań i podjętych przezeń czynności egzekucyjnych, co jednak jak już wyżej wskazano, nie miało miejsca w realiach rozpoznawanej sprawy. Opłata ta winna zostać ustalona na podstawie art. 49 ust. 2 u.k.s.e. na poziomie 5 %.

Wobec zasygnalizowanych przez dłużnika nieprawidłowości w tym zakresie, Sąd I instancji winien był w trybie art. 759 § 2 k.p.c. podjąć czynności nadzorcze w stosunku do komornika, czego jednak nie uczynił wadliwie uznając, iż nie istnieje taka potrzeba w tym zakresie. Tymczasem niewątpliwie zaistniała podstawa do podjęcia wskazanych czynności, albowiem z przyczyn szeroko opisanych wyżej Komornik Sądowy R. W. zamiast zakończyć postępowanie egzekucyjne i ustalić opłatę stosunkową na podstawie art. 49 ust. 1 u.k.s.e., winien był postępowanie w sprawie Km 216/15 – zgodnie z wnioskiem wierzyciela – umorzyć i należną opłatę stosunkową ustalić na podstawie art. 49 ust. 2 u.k.s.e., zaś nieprawidłowości w tym zakresie Sąd Rejonowy winien był naprawić zmieniając w trybie art. 759 § 2 k.p.c. postanowienie komornika z dnia 08 kwietnia 2015 r. i ustalając opłatę egzekucyjną na właściwym poziomie.

Skoro jednak Sąd meriti zaniechał powyższego i w zaskarżonym orzeczeniu nie odniósł się w żaden sposób do zgłoszonego przez dłużnika w piśmie z dnia 8 czerwca 2016 r. wniosku w zakresie, w jakim dłużnik wskazywał na konieczność podjęcia przez sąd działań nadzorczych wobec komornika, Sąd Okręgowy za uzasadnione uznał uchylene zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd I instancji przy przyjęciu, że w sprawie egzekucyjnej o sygn. akt Km 216/15 opłatę egzekucyjną należało ustalić na podstawie art. 49 ust. 2 u.k.s.e., winien w pierw rozważyć jaka jest prawidłowa wysokość tej opłaty i w tym zakresie w trybie art. 759 § 2 k.p.c. odpowiednio zmienić postanowienie komornika

sądowego z dnia 08 kwietnia 2015 r., a dopiero wobec ustalenia prawidłowej opłaty stosunkowej, winien w dalszej kolejności rozważyć zasadność wniosku dłużnika o jej miarkowanie w trybie art. 49 ust. 7 u.k.s.e. Nie sposób bowiem w chwili obecnej, wobec nieustalenia przez sąd jaka jest właściwa wysokość należnej opłaty stosunkowej, dokonywać jakiegokolwiek oceny zasadności jej obniżenia przez pryzmat przesłanek wskazanych w art. 49 ust. 10 u.k.s.e.

Tak argumentując Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji postanowienia.

SSO Wiesława Buczek - Markowska SSO Iwona Siuta SSO Tomasz Sobieraj

Zarządzenia:

1. odnot. i zakreślić;
2. doręczyć pełn. wierzyciela, pełn. dłużnika i komornikowi;
3. po wyk. akta zwrócić SR;
4. zwrócić akta egzekucyjne.